

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: D. T. H., nar. X
státní příslušností X
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
se sídlem Opletalova 25, Praha 1, č. ev. ČAK 12 373

proti

žalovanému: Ředitelství služby cizinecké policie,
sídlím Olšanská 2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 10. 2025, č. j. CPR-29740-2/ČJ-2025-930310-V223,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

I. Vymezení věci

- Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 26. 7. 2025, č.j. KRPA-74810-44/ČJ-2024-000022-50 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla žalobci uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Norského království, Lichtenštejnského knížectví a Švýcarské konfederace podle ust. § 50a odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce ve své žalobě namítal především, že rozhodnutí správních orgánů postrádají bližší posouzení dopadů do jeho soukromého a rodinného života. Napadené rozhodnutí podle žalobce v podstatě pouze shrnuje jeho minulost (zejména trestní) a skutečnost, že pobývá na území bez pobytového oprávnění. Žalobce přitom považuje za nepřijatelné, aby byl tak závažný zásah do jeho soukromého a rodinného života, jaký v tomto řízení hrozí, odůvodněn konáním žalobce v minulosti, za nějž byl již potrestán.
3. Žalobce dále poukázal na znění čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podle kterého postačí, aby došlo k naplnění jen jedné z podmínek, za nichž lze do soukromého a rodinného života osob zasáhnout, tj. podmínky zákonnosti a důležitého veřejného zájmu, veřejného zdraví či veřejné bezpečnosti. Poznamenal přitom, že spojka „a“ je slučovacího charakteru, z čehož vyplývá spíše nutnost kumulativního naplnění obou uvedených podmínek, nikoli pouze jediné. Opačný výklad by mohl vést k absurdním situacím, kdy by bylo možno zasáhnout do soukromého a rodinného života osob pouze z důvodu veřejné bezpečnosti, a to bez zákonného zmocnění. Jen stěží lze podle žalobce dovodit, že by tento výklad měli autoři Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod na mysli. Tím spíše je tedy podle žalobce třeba považovat ust. čl. 8 Úmluvy za požadavek kumulativního splnění obou podmínek (tj. zákonnosti i veřejné bezpečnosti). Jelikož pak dle dlouhodobé judikatury Nejvyššího správního soudu nelze nelegální pobyt cizince na území sám o sobě považovat za narušení veřejného pořádku, považuje žalobce uvedený argument žalovaného za irelevantní.
4. Žalobce rovněž zdůraznil, že na území České republiky pobývá desítky let, má zde kompletní rodinné, sociální i ekonomické zázemí, je osobou vyššího věku, je dlouhodobě léčený s X a nemá v současné době prakticky jakékoliv vazby v zemi původu, jelikož na území X nemá žádné rodinné příslušníky či zázemí. Tyto skutečnosti pak jednoznačně dokládají, že jeho středisko života se nachází výhradně na území České republiky. Za těchto okolností je nesporné, že žalobce požívá odvozeného práva na vstup a pobyt na území členského státu Evropské unie, jak výslovně dovodil velký senát Soudního dvora EU ve svém rozsudku ze dne 12. 3. 2014, S. a G., bod 33. Podle názoru žalobce však nebyly výše uvedené skutečnosti vzaty žalovaným i správním orgánem I. stupně v potaz, tudíž nebyla posouzena přiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí z hlediska zásahu do práva žalobce a jeho rodinných příslušníků na respektování soukromého a rodinného života, chráněného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
5. Žalobce dále namítal, že mu jsou žalovanou i správním orgánem I. stupně v jeho věci opakovaně kladeny za vinu pravomocná odsouzení soudy České republiky pro spáchání trestných činů, přestože spáchané trestné činnosti upřímně lituje, dlouhou dobu již vede řádný život, nedopouští se již žádného závažného jednání a je plně orientován na svou rodinu. Rovněž poukázal na skutečnost, že je pro něj ztížena možnost získat pobytové oprávnění, neboť do okamžiku zahlázení odsouzení nebude splňovat podmínku trestní záchovalosti ve smyslu § 174 zákona o pobytu cizinců, jejíž nesplnění je překážkou udělení krátkodobého, dlouhodobého víza i vydání povolení k dlouhodobému pobytu, v důsledku čehož lze jen stěží předvídat, zda se mu v mezidobí podaří jakékoliv pobytové oprávnění získat. Úvahy žalované i správního orgánu I. stupně o mírnosti uložení povinnosti opustit území se tak podle žalobce mýlí s realitou, když uložené správní opatření svými důsledky

postihuje žalobce obdobně, jako by mu bylo uloženo správní vyhoštění se stanovením doby zákazu vstupu na území členských států Evropské unie

6. Žalobce tak uzavřel, že napadené rozhodnutí je nezákonné a nepřezkoumatelné a navrhl jeho zrušení a přiznání náhrady nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný předně odkázal plně na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky jsou shodné s námitkami odvolacími.
8. K žalobcem namítanému porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod žalovaný uvedl, že v tomto případě byly splněny kumulativně podmínky obou částí čl. 8 Úmluvy, neboť vydané rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Norského království, Lichtenštejnského knížectví a Švýcarské konfederace bylo vydáno v souladu se zákonem o pobytu cizinců, kdy jednání žalobce a zjištěné okolnosti případu naplňují skutkovou podstatu § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a dodržování podmínek pobytu cizinců na území České republiky lze podřadit pod pojem „ochrany důležitého veřejného zájmu.“
9. Žalovaný tak byl přesvědčen o tom, že v odvolacím řízení postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu a ze své strany neshledal žádné porušení zákonných ustanovení, pročež navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
11. Žalobce se dne 1. 3. 2024 dostavil na pracoviště správního orgánu prvního stupně. Z cestovního dokladu žalobce ani z jiného dokladu nevyplývalo žádné platné oprávnění žalobce k pobytu na území České republiky. Naposledy mu byl vydán výjezdní příkaz s platností od 12. 2. 2024 do 29. 2. 2024. Tím byl založen důvod se domnívat, že žalobce pobývá na území České republiky neoprávněně.
12. Rozhodnutím Ministerstva vnitra 24. 1. 2024, č. j. OAM-9330-27/PP-2023, byla podle ust. § 87e odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky. Žalobce toto rozhodnutí napadl správní žalobou. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2024, č.j. 4 A 7/2024-47, byla žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí Ministerstva vnitra zamítnuta. Kasační stížnost žalobce proti tomuto rozsudku byla Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2024, č.j. 7 Azs 91/2024-41, odmítnuta pro nepřijatelnost.
13. Dne 1. března 2024 žalobce do protokolu o podání vysvětlení uvedl mimo jiné, že je zdravotně v pořádku kromě toho, že se léčí s X a má problémy s X, dále uvedl své jméno, datum narození a státní příslušnost. Bydlí s manželkou a synem na X s tím, že přesnou adresu nezná. Na adrese hlášeného pobytu bydlí dcera. V letech 2007 – 2023 měl na území České republiky trvalý pobyt, který mu byl zrušen, protože měl problémy se zákonem. Naposledy přicestoval do České republiky v roce 2018, kdy ještě disponoval trvalým pobytem a pracoval zde jako zaměstnanec a potom podnikal. Na základě výjezdního příkazu nevycestoval, protože zde má rodinu, třetinu života žije na území České republiky a ve X momentálně nemá nikoho. K osobním poměrům uvedl, že je ženatý a má dvě děti. Manželka má trvalý pobyt a děti české občanství. Dcera podniká na X v obchodě s potravinami a je na

žalobci finančně nezávislá. Stará se o sebe a o svoji rodinu. Syn ještě studuje střední školu, stará se o něj finančně jeho matka a také jeho sestra. Žalobce aktuálně nepracuje s tím, že rodinu finančně zabezpečuje dcera a manželka žalobce. On se stará o syna a například vaří. Kromě spoluvlastnického podílu k bytu ve X, který užívá dcera, nemá v České republice žádný majetek. K páchané trestné činnosti uvedl, že v roce X dostal zákaz řízení. V roce X dostal podmíněný trest na 12 měsíců. V roce X dostal podmíněný trest na 4 roky za X. Ve X nemá nikoho z rodiny a neví, kde by tam bydlel. Naposledy tam byl na návštěvě v roce 2018. Vycestovat nechce, rád by získal zpět svůj trvalý pobyt, protože má tady celou svoji rodinu.

14. Správní orgán prvního stupně vydal dne 1. 6. 2024 rozhodnutí, kterým žalobci uložil povinnost opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Norského království, Lichtenštejnského knížectví a Švýcarské konfederace podle ust. § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, proti kterému se žalobce odvolal k žalovanému, který rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost.
15. Dne 18. listopadu 2024 byl žalobce správním orgánem prvního stupně vyslechnut v procesním postavení účastníka správního řízení, kdy vypovídal shodně jako při podání vysvětlení dne 1. března 2024.
16. Dne 20. 12. 2024 správní orgán prvního stupně vyslechl jako svědka syna žalobce T. M. T. D., nar. X, který uvedl, že si dodělává maturitu na střední průmyslové škole a současně si brigádově vydělává jako číšník. Má se svým otcem normální vztah, bydlí spolu na X, a otec se o něj stará spíše po stránce mentální, dává mu rady do života a občas i nějaké kapesné. Pokud by otec musel vycestovat, asi by nedělalo dobrotu, kdyby žil jinde než zbytek rodiny.
17. Dne 20. 12. 2024 správní orgán prvního stupně vyslechl jako svědka dceru žalobce T. H. D. T., nar. X, která uvedla, že má maloobchod a velkoobchod se smíšeným zbožím a ještě pracuje jako administrativní pracovník. Má se svým otcem dobrý vztah. Pomáhá jí s dcerou s tím, že pro účely výpomoci má u nich na X zřízen svůj pokoj. Není na otci finančně závislá. Představuje pro ni spíše psychickou oporu a je zde spíše pro jejího bratra, který se snaží dodělat maturitu. Vycestování otce by nebylo pro rodinu dobré, protože otec dohlíží na bratra, dcera by neměla k dispozici dědu. Museli by za ním více jezdit do X, aby měli o něm přehled.
18. Dne 3. 4. 2025 správní orgán prvního stupně vyslechl jako svědka manželku žalobce T. H. V., nar. X, která uvedla, že má s manželem dobrý vztah. Bydlí spolu v bytě na X a střídavě též u dcery v X, kam jezdí za dcerou a vnučkou často na návštěvy. Manžel nakupuje a vaří pro ty, kteří chodí do práce. Nepracuje a stará se o výchovu dětí. Vycestování manžela by byl velký zásah do rodiny, kdy vzhledem k vysokému věku jeden potřebuje druhého. Ve X by byl sám, nemá tam nikoho, protože již 40 let žije zde.
19. Ze sdělení ze dne 20.5. 2025 o provedených pobytových kontrolách se podává, že žalobce má úzké vazby rodinné vazby se všemi členy jeho rodiny.
20. Poté, co správní orgán prvního stupně umožnil žalobce seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim, vydal prvostupňové rozhodnutí, proti kterému si žalobce podal odvolání, o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím, jak je uvedené v bodě 1.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Ve věci bylo rozhodnuto po jejím projednání, k němuž soud nařídil jednání, když žalobce s rozhodnutím bez nařízení jednání nesouhlasil.
22. Napadené rozhodnutí pak soud přezkoumal, neboť žalobce se může v souladu se zákonem domáhat přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo rozhodováno o jeho právech a povinnostech. V takto vymezeném rozsahu pak na základě žalobních bodů, kterým je vázán, přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo.
23. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
24. Podle ust. § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace police vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění.*
25. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
26. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
27. V případě žalobce není pochyb o tom, že tento není oprávněn pobývat na území České republiky. Zároveň je třeba souhlasit se závěry správních orgánů v tom směru, že u žalobce nebyly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění. Posuzovanou otázkou tedy zůstává prakticky to, zda se správní orgány dostatečně vypořádaly s možným nepřiměřeným zásahem rozhodnutí o povinnosti opustit území do soukromého a rodinného života žalobce a jeho manželky a dětí.
28. Rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců nelze vydat, jestliže by jím došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. K tomuto závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 3. 2017 č. j. 7 Azs 24/2017–29, v němž konstatoval, že „i v případě vydání rozhodnutí o ukončení pobytu cizince podle § 50a odst. 3 písm. c) [pozn. soudu – nyní § 50a odst. 2 písm. b)] zákona o pobytu

cizinců je třeba posuzovat přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí podle § 174a téhož zákona. Daná sféra je pod ochranou základního práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců transponuje do vnitrostátní úpravy čl. 6 odst. 1 Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Její čl. 5 ukládá členským státům povinnost náležitě při jejím provádění zohlednit a) nejvlastnější zájem dítěte, b) rodinný život a c) zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržet zásadu nenavrácení“.

29. Nejvyšší správní soud však ve svém rozhodnutí ze dne 16. 5. 2017 č. j. 6 Azs 11/2017-27 uvádí, že „práva vyplývající z čl. 8 Úmluvy však nejsou absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Judikatura ESLP v této souvislosti zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Úner proti Nizozemsku, č. 46410/99, § 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, § 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, § 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou 6 Azs 11/2017 veřejného pořádku. (obdobně viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 – 45, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, č. j. 10 Ca 330/2006 – 89, publikovaný pod č. 1230/2007 Sb. NSS).“
30. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zřejmé, že se správní orgány vypořádaly s posuzováním zásahu rozhodnutí o povinnosti žalobce opustit území členských států Evropské unie a smluvních států do jeho rodinného nebo soukromého života i do rodinného a soukromého života jeho manželky a dětí dostatečně a správně, protože jejich rozhodnutí nelze označit za nezákonná (srov. zejména str. 6 - 8 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a str. 5 - 7 napadeného rozhodnutí); správní orgány rovněž v dostatečném rozsahu zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak jim ukládá § 3 správního řádu.
31. Jak se podává zejména z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, správní orgány neopomenuly skutečnost, že žalobce má na území České republiky manželku a dvě děti. Žádný z nich však není na osobní přítomnosti žalobce na území České republiky či jiného členského státu EU či smluvního státu závislý. Děti jsou již zletilé a samostatné. Manželka je (na rozdíl od žalobce) samostatně výdělečně činná. Věk žalobce a ani skutečnost, že nemá již ve X žádné sociální zázemí, nepředstavuje překážku ve vycestování, neboť žalobce jistě nezapomněl svůj rodný jazyk a nepozbyl zcela znalosti místního prostředí, ve kterém se narodil a vyrůstal. Krom toho zemi původu i během svého pobytu na území České republiky navštěvoval. Návrat žalobce do X na dobu získání pobytového oprávnění na území České republiky tak není objektivně vyloučen. Žalobcem uváděné zdravotní obtíže nejsou natolik závažného či mimořádného charakteru, aby nebylo možné se s nimi léčit i ve X. Se správními orgány lze souhlasit i v tom, že nebyla zjištěna žádná skutečnost, která by

v případě vycestování žalobce ohrožovala rodinnou soudržnost či vztahy mezi žalobce a jednotlivými rodinnými příslušníky.

32. Městský soud v Praze se s hodnocením provedeným správními orgány ztotožňuje a podotýká, že rozhodnutím o povinnosti opustit území ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců žalobci nebyl stanoven zákaz vstupu na území členských států Evropské unie, nýbrž toliko povinnost vycestovat. Žalobce má možnost získání legálního pobytového oprávnění na území České republiky, byť si ji nepochybně sám zkomplikoval páčáním trestné činnosti v minulosti. Soud ze všech uvedených důvodů uzavřel, že žalobou napadené rozhodnutí nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce ani jeho manželky dle čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod či čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, zvláště pak, když správní orgány zvolily nejmírnější možné opatření, a to toliko rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí pak z uvedených důvodů soud nepovažuje ani za nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Zájem nad dodržováním právních předpisů České republiky tak v daném případě převáží nad právem na zachování aktuálních parametrů soukromého a rodinného života žalobce, jeho manželky a zletilých dětí. Bude přitom záležet pouze na vůli a dohodě žalobce a jeho manželky, zda budou (dočasně) realizovat svůj rodinný život v zemi původu společně, nebo zda vycestuje pouze žalobce. Nehledě na skutečnost, že do země původu se žalobce může vrátit pouze na omezený čas potřebný k vyřízení některého z pobytových oprávnění na území České republiky, kam se posléze může vrátit, neboť žalobci nebyl uložen zákaz vstupu na území, jak by tomu bylo v případě rozhodnutí o správním vyhoštění.
33. Soud zde rovněž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č.j. 1 Azs 296/2018-35, v němž NSS konstatoval, že „*rozhodnutí o povinnosti opustit území je v podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývajících na území ČR. Na rozdíl od správního vyhoštění zde totiž nejsou stanovena žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území ČR po určitou dobu. Dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života tak budou právě s ohledem na absenci zákazu opětovného vstupu na území po určité období méně intenzivní. Samotná skutečnost, že cizinec má na území ČR rodinné vazby tak automaticky nemůže znamenat, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Je tedy třeba posuzovat, zda by vycestování cizince (s ohledem na to, jak složitý je v daném případě návrat cizince do ČR) mohlo nepřiměřeně zasáhnout jeho soukromý a rodinný život. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území však bude zpravidla shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR.*“ Tento rozsudek se pak týkal případu žalobce – státního příslušníka X, který měl na území ČR manželku a dvě nezletilé děti.
34. Vzhledem ke všemu shora uvedenému tak lze uzavřít, že k určitému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků v důsledku rozhodnutí o povinnosti opustit území nepochybně dojde, nicméně tento zásah je nutno v kontextu shora uvedeného hodnotit jako přiměřený.
35. Tvzení žalobce o absenci bližšího posouzení dopadů do jeho soukromého a rodinného života nelze podle názoru zdejšího soudu rovněž přisvědčit, když sám žalobce ve své žalobě nijak nekonkretizuje tvrzené deficity, tj. neuvedl kupř. jakou konkrétní skutečnost či rozhodná okolnost správní orgány neposoudily nebo nevzaly v potaz.

36. Tvzení žalobce v tom směru, že mu jsou žalovaným i správním orgánem I. stupně v jeho věci opakovaně o tomu kladeny za vinu pravomocná odsouzení soudy České republiky pro spáchání trestných činů, přestože spáchané trestné činnosti upřímně lituje, dlouhou dobu již vede řádný život, nedopouští se již žádného závažného jednání a je plně orientován na svou rodinu, je v tomto případě poněkud mimoběžné a nelze mu také proto popřát sluchu. Opatření v podobě uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Norského království, Lichtenštejnského knížectví a Švýcarské konfederace, totiž nebylo žalobci uloženo z důvodu předchozích pravomocných odsouzení, nýbrž proto, že žalobce není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně. Platné pobytové oprávnění sice, pravda, pozbyl právě ze shora uvedeného důvodu, ovšem touto otázkou se správní orgány a soudy zabývaly v jiném řízení, které již bylo pravomocně skončeno.
37. Konečně k odkazu žalobce na rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 6. 2022, č.j. 20 A 86/2021-51, soud uvádí, že případ řešený v odkazovaném rozhodnutí je zcela nesrovnatelný s případem žalobce, když v odkazované věci šlo o uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie žalobci, který byl nezletilým dítětem zcela závislým na svých rodičích, které pobývá již od narození na území České republiky, v době rozhodování soudu se na území České republiky vcelku úspěšně vzdělával a byl plně integrován do společnosti, což nebylo ze strany správních orgánů nijak zpochybněno. Zcela bez své viny coby nezletilé dítě závislé plně na svých rodičích ovšem bohužel nedisponoval žádným pobytovým oprávněním, jež by jej opravňovalo k pobytu na území České republiky. V zemi původu nikdy nebyl a tamní jazyk uměl jen slovem, nikoli písmem, které je zcela odlišné od písma užívaného v České republice a celé Evropské unii a současně je v běžném životě důležité, zejména pak pro zdárný průběh vzdělání. Za těchto poměrně mimořádných skutkových okolností dospěl zdejší soud k závěru, že nebylo v nejvlastnějším zájmu žalobce v odkazované věci coby nezletilého dítěte jeho nucené navrácení do země původu. To vše jsou okolnosti značně odlišné od případu žalobce, pročež nelze jeho odkaz na shora označené rozhodnutí zdejšího soudu považovat za příléhavý.

VI. Závěr a náklady řízení

38. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny, a žalobu proto zamítl.
39. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků zdejší soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo

svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 5. ledna 2026

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.

samosoudce